

Motto: Když zpívám, tak žiju a ty jsi můj dech

Prolog

„Narodil jsem se 20. 9. 1957 v Příbrami. Po narození jsme se s rodiči přestěhovali do Karlových Varů, kde bydlím dodnes. V roce 1963 jsem začal navštěvovat II. ZDŠ ve Dvořákově ulici v Karlových Varech, kterou jsem ukončil v roce 1972. Vzhledem ke svým výtvarným předpokladům, které jsem během své školní docházky dále prohluboval v lidové škole umění, jsem se po dohodě s rodiči rozhodl pokračovat ve studiu na SPŠ keramické v Karlových Varech, obor výtvarné zpracování keramiky. Studium jsem ukončil v roce 1976 maturitou. Po té jsem nebyl přijat na pedagogickou fakultu v Plzni. Pracoval jsem jako vstupní a mezioperační technik v podniku Karlovarský porcelán, závod Dalovice.

Potom jsem vyučoval v LŠU v Ostrově nad Ohří.

Po novém přijímacím řízení jsem byl přijat ke studiu, obor výtvarná výchova a český jazyk. Během studia jsem začal intenzivně hrát na kytaru a zpívat. Přibližně v té době jsem začal také psát vlastní písně. V roce 1980 jsem založil skupinu Čp.8 orientovanou na folkovou tvorbu...“

Takto nepoeticky zněl životopis Jaroslava Ježka, psaný v roce 1983. Málokdo by si za těmito řádky představil křehkého mladíka s pronikavým hlasem, z něhož číselná obrovská životní síla se vrhal do psaní textů, skládání hudby, do jednání s lidmi, z čehož vzniklo Čp.8.

Skupina Čp.8 za svého pětiletého působení vnesla zmatek do klidných lidských duší a podpořila chaos v duších neklidných. Někomu ukázala cestu, pomohla formulovat názor. Mnozí posluchači zaznamenali mrazení v zádech, někteří ucítili výzvu, jiní obžalobu, další lásku a jsou i tací, co nijak nereagovali.

To vše je Čp.8.

Inspirace

Kde je tvá přítomnost
Snad nechceš abych promarnil
I těch málo beztak už zadlužených chvil
Vzduchem jaro teď lechtá
Ve mně je nestydatěj klid
Soukromá setkání jsou možná
všude kde budeš chtít
Ještě jednou a naposled pár vět
A pak se můžem s nima v čase utápět

Jako já, jako ty
Jako oni, jako my
Jako tenkrát, jako teď

Ráno je modrý
Jako ten chlápek v ČSD kostýmu
Trošku čistší
A na míru
Zas jen slova, slova a nic
Radši si sednu
A čtu si z čistého papíru
V těch stránkách je schůdek k poznání blíž
Od zlé moci své nemoci očistiš

Jako já, jako ty
Jako oni, jako my
Jako tenkrát, jako teď

V edici NETISKNUTELNÉ vycházej ty nápady
Recenze na život, potrhly nálady
To není prokletí všech spočítaných minut
To je jen bláznovství co přišlo odjinud

Jako já
Jako já
Jako já

První dějství

Složení Čp.8 bylo úplně na počátku dvoučlenné – třiatřicetiletý Jaroslav Ježek a jeho stejně starý kamarád z dětství Jiří Černík. Oba kluci společně „muzicírovali“ a pokoušeli se zhodebnout Járovy texty. Protože bydleli ve stejném domě, pro potřeby prvního veřejného vystoupení své duo pojmenovali Číslo popisné 8, zkráceně Čp. 8.

„Když na jarním sokolovském Dostavníku konferenciér Mirek Kovářik ohlásil dvojici Ježek – Černík z Karlových Varů, více než zaplněný sál divadla HDKT zůstal zcela bez odezvy. Po první sloce písničky dvou kluků s dvánáctkou a houslemi však sluchové orgány návštěvníků, otupené monotónním pidlíkáním banjistů, začaly zaostřovat příjem.“

Bulletin z roku 1980

Tehdy uvádějící Mirek Kovářik kluky pozval do pražského Rubínu. Shodou okolností pořad točil tehdejší Československý rozhlas, a tak není divu, že Jára s Jirkou odcházeli značně optimisticky naladěni. Cestou domů se pak Jára zeptal o pět let mladšího bratra: „Nechtěl bys s námi hrát na bonga?“ Míša se bránil, že to neumí a nakonec, že je ani nemá. To bylo v pátek. V pondělí koupil Jára Míšovi bonga a přinutil ho cvičit.

Z prvního společného koncertu si Míša pamatuje jen to, že měl zlomenou nohu. Potom ještě přijali basistu, houslistu a flétnistu v jedné osobě – Jana Richtera. Na dotaz, kde ho objevili, odpovídají: „Někdo s ním byl na nějakém mejdáči, kde po půlnoci hrál na basu.“ Později se k autorství této informace nikdo nechtěl znát a vysvětlili mi to seriózněji.

Honza Richter: „Já jsem prostě cítil, že hrát s nima bude mít smysl. Nikdy před tím, ani potom jsem to už takhle nevnímal, a proto bych v jiné kapele určitě nehrál.“

Poprvé se skupina Čp 8 zúčastnila Porty v roce 1981.

„A hlavně se mi líbilo odpoledne se skupinou Čp 8 z Karlových Varů. Skupina do finále nepostoupila, v autorské soutěži měli ne nejšťastněji vybranou písničku a ve čtvrtek moc nezaujali. Včera však v naprosté pohodě zpívali své Myslíte, že víte, jak je nám? A to byla přesně ta písnička, kterou jsem měl na mysli. Chtěli a potřebovali zazpívat právě tuhle písničku. Právě takhle a jedině takhle.“

Bulletin krajského kola Porty 81

Proč ti můžu pomoci

Myslíte, že víte, jak je nám

Připravujete nás pro život
A neučíte žít
Učili jste nás poslouchat
A neučili dívat
Mluvíte o lásce
A myslíte přitom na sebe
Zvyšujete populaci
A děčáky jsou plný

Myslíte, že víte, jak je nám

Svět je neznámej
A taky trochu bolí
Při pohledu do očí
Zmlkne a sklopí zrak
Byli jste pryč
Když jsme vás potřebovali
A přicházíte
Když o to nestojíme

Myslíte že víte, jak je nám

Je trochu nervózní
Že my věříme na kytky
A taky na ptáky
A na slunce
Držte kontrolu
Co a jak a kde s kým děláme
Připravujete nám budoucnost
Kdo kontroluje vás

Myslíte, že víte, jak je nám

Křičíte: „Pokrok“
A v dálce zvonky bijí na poplach
Kde malý ptáček
Sedl aby už více nevzlétl
Pod kytku
Která svůj modrý koktail z nebe dopila
Netrhejte loukám květiny
Nerostly tu jen pro vás!

Ale už o rok později se Čp.8 probojovalo do finále Porty, kde...

„Nejvyššího ocenění se dostalo od poroty (i od obecnstva) také mladičkému karlovarskému folkovému souboru Čp.8, tlumočícím velmi vehementně názory dnešních –náctiletých.“

Jan Plachetka, Mladá fronta 1982, o finále Porty v Plzni

Jsem živá krabice
Co jste si do mě dali
To ve mě zůstalo
To ve mě je
Kolik pravdy tolik pravdy
Kolik lži tolik lži
Kolik lásky tolik lásky
Na kolik životů

(Úryvek písně **Noha nohu mine**)

Vezmi si svůj díl
A kup si
Jen to nejlepší
Žádný laciný
Vem si svůj
Díl viny

Z rukopisů

Bát se něhy abychom nebyli měkký?
Pěkně děkuju!
Uctivě zírat na monumenty dějin?
Jak jsou nepatrný
Jak jsou nepatrný
Proti jedinému políbení z lásky

Úryvek písně **Promiň**

Tohle je naše hudba
Nemůžeme jen poslouchat
Splachování záchodu
Ve všech vlnových délkách
A kdybych přestal zpívat
Tak ty ještě můžeš promluvit

Z rukopisů

„Čp.8 a Jára Ježek jsou mi tak blízcí a ve vývoji českého rocku i folkrocku tak významní, že si zaslouží do-datečnou LP desku.“

Jiří Černý, hudební kritik

„Čp.8 jsem slyšel na Portě, zdálo se mi zajímaví, sví, ale nebyla to muzika mé duše.“

Jan Plachetka, hudební kritik

Na podzim 1982 vystřídala skupina kytaristu. Místo Jirky Černíka přišel Petr Linhart. V devatenácti letech hrál v kapele Listy (Petr: „Byl to *krajně nevyhraněný folk*“). Když hráli v Praze v Malostranské besedě na akci písně dlouhých cest, tak je konferenciér Mirek Kovářik pozval do Rubínu na pořad Zelené peří: „Bude tam hrát jedna kapela z Varů, hraje něco podobného jako vy (Petr: „*Nevím, jak na to přišel, hráli něco daleko lepšího.*“).“ Tak vstoupil Petr Linhart do povědomí kluků z Čp.8. Pak se ještě několikrát mýjeli na různých akcích, až se seběhly události v obou kapelách tak, že z Čp.8 odešel Jirka Černík a Listy se rozpadly. Dál už vše záleželo na domluvě.

Víkend co víkend potom kapela zkoušela ve Varech u Ježků, v dětském pokojíku.

Paní Ježková, maminka: „Čtvrtek byl ve znamení velkého nákupu. Musela se vařit kvanta jídla, protože to byli chlapi, co něco sní. Pak vždycky Honza, ten byl nejpečlivější, umýval nádobí a Petr utíral.“

Pan Ježek, tatínek: „A Honza ještě teď, když k nám přijede, se k tomu hrne. Říkává: Nechte mě, to je moje práce. Jinak byli zavřeni v pokojíčku a jen občas nás zavolali, ať si jdem poslechnout.“

Do práce se tak ponoří, že nevnímá svět okolo sebe.

Z grafologického posudku písma Jaroslava Ježka

Zdá se, že rok 1983 byl vrcholem úspěchu...

„Autorskou Portu dostali... J. Ježek za píseň *Motýlek*, kterou přednesla autorova skupina Čp.8 z Karlových Varů. Tento folkový soubor vypovídající o světě a názorech dospívajících, tedy těch, kteří tvoří převážnou část návštěvníků Porty, se podobně jako loni těšil největšímu zájmu posluchačů.“

Jan Plachetka, Mladá fronta 1983

...o čemž svědčí i divácké hlasování:

Skupiny: 1. místo Čp.8 984 hlasů
2. místo Poutníci
3. místo Nerez

Písničky: 1. místo Nevadí, W. Daněk 962 hlasů
2. místo Motýlek, Čp.8 492 hlasů
...7. místo Jablonoňové pohlazení, Čp.8 100 hlasů

Osobnosti: 1. J. Nohavica
...16. J. Ježek

Portýr 83 Zpravodaj plzeňského festivalu Porta

Dávali si kluci nějaké cíle, které chtěli dokázat?

Pan Ježek: „Ne, nestanovovali si cíle. To ani nemůže být upřímná tvorba, když se moc mluví o cílech.“

Paní Ježková: „Jára říkával: Já chci cejtit, že mě berou lidi a ne ať se o mě píše v nějakých přiblížených časopisech.“

Míťa Ježek, bratr: „Nechtěl bych, abychom z Járy dělali v tomto směru poloboha. Jednou jsme si totiž dali ruku na to, že po pěti letech vyděláme milion a to bez reklamy nejde.“

Na červnovém Folkovém kolotoči v roce 1984 viděl Čp.8 Jiří Šantroch. V té době se Jára Ježek zmínil, že hledá klávesistu a přítomný Pavel Karas doporučil právě Jirku Šantrocha.

Jiří Šantroch: „Podle mě se klávesy k Čp.8 nehodily, líbilo se mi to víc bez nich. Bral jsem ten stav jako přechodné období kapely.“

Pekelný průvan

„Budeme tvrdší a tvrdší, až budem nejtvrdší mezi všemi!“ vyhrožoval včera v Pekle svým příznivcům Jára Ježek a Čp.8. A vůbec při recitálu dělali všichni všechno pro to, aby do budoucna odradili od vlastních koncertů všechno své dosavadní publikum.

Plán totálně selhal, většina přijala výrazný odklon od poetické hudby, vystřídané jednou z největších novinek Porty 84 a folkové hudby současnosti vůbec – hudbou čeledi fresh air, konkrétně pak její tuzemskou podčeledí zvanou „čerstvý vzduch“.

Po přestávce dostaly úvodní, posluchači šeptané rozpaky nad bicími a elektrickou baskytarou hlasitý průchod ve formě písemných dotazů. „Proč jste přitvrdili? – Abychom nebyli měkký, jsme totiž podstatou rockeři.“ Jinak otázky bohužel nepřesahovaly úroveň mikulášské besídky, a tak odpovídající Jaroslav Ježek přiznal, že už ho to nebaví.

Před závěrečnou salvou čerstvého vzduchu, do něhož jsou v současné době všichni členové Čp.8 zamilovaní až po kobyly svých kytar, odškodnilo Ježkovo kvarteto zaryté nepřátele své nové hudební odrůdy starší skladbou Motýlkem, závěrečné písničky však už odezněly ve znamení „palíčkůjícího“ Míti Ježka a několika premiérových provedení.

O novém zvuku Čp.8, který by se snad dal nejlépe opsat jako „rozhopsaný“ folk, vypovídají už názvy písniček (Zdalo se, jako by mu tužka v ruce tančila) nebo vůbec celý text o bojeschopné raketě, o které Ježek sl. (slavnější) řekl, že to má erotický podtext a že ji napsal Portě k osmnáctinám.

V závěru Čp.8 „hráli a zpívali, aby svou písničku pozdravili děvče noc“, jak říkají v jedné své písni, a tohle děvče je na oplátku pozdravilo o pár hodin později na Lochotíně. A přijalo tak čerstvý vzduch mezi své.“

Portýr 1984

Petr Linhart: „Možná jsme novým stylem ztratili nějaké příznivce, ale zase jsme získali nové z jiných řad.“

Co soudíš o otázkách tolerance v umění?

Aleš Svoboda, zvukař: „Mělo by být víc mezilidské tolerance, pak bude i v muzice.“

„Čp.8 se zvolna stává naší nejosobitější rockovou skupinou. V trojediném talentu Járy Ježka, skladatele, textaře a zpěváka (jako kytarista tak určující není), dosahují násobivé účinnosti všech složek tvorby a interpretace. Kde dříve tvrdili, dnes zmoudřele pochybují, kde se jejich hudba drala dopředu, dnes vítězí neúprosnou stovební logikou.“

Portýr 1984

Ozdoby zábradlí

Kde jsou ty kytky města
Ozdoby zábradlí
Vy vytahaný trička
Bude to trochu zlý

Kde jsou
Kde tu jsou

Nuda nahoře bez
Co to tam ukrývá
A taky cigárko
jen ať se podívá

Kde jsou
Kde tu jsou Pod zadkem z mladáku
Bezvadnej inzerát
V parku si zrovna jsou
A je to akorát

Kde jsou
Kde tu jsou

Zbytečný zákazy
Pro trochu vzrušení
Zpožděnou výchovou
Stejně nic nezmění
Kde jsou
Kde tu jsou

Kde jsou ty kytky města
Ozdoby zábradlí
Vy vytahaný trička
Bude to trochu zlý

Kde jsou
Kde tu jsou

„Čp.8 mi stále nic neříká. Že by to byly skutečné tak generační výpovědi, že nějakých deset let navíc je příliš?“

„V jedenáct hodin jsme vyrazily do Plzně stopem. Tady jsme podruhé, ale za Čp.8 bychom jely kamkoliv.“

Portýr 1984

Čp.8 se ve IV. ročníku (rok 1985) ankety vysokoškolských klubů o nejoblíbenější folkovou skupinu umístilo na druhém místě (za Nerezem) a Jaroslav Ježek byl vyhodnocen jako jedenáctá nejoblíbenější osobnost.

„Místo kytaristy u Čp.8 je ožehavé !“, tvrdil Jaroslav Ježek. U tohoto nástroje se po dobu působení kapely vystřídali tři hráči, zatímco ostatní byli konstantní.

Poslední, Václav Křivanec, studoval pedagogickou fakultu v Plzni, stejně jako oba bratři Ježkovi a hrál rock i metal (Vašek: *„Hrál jsem i poslouchal různé směry v rockové hudbě. Měl jsem také období, kdy jsem vyznával: čím tvrdší, tím lepší.“*). Poprvé uviděl Járu Ježka v menze a hned mu padl do oka (Vašek: *„Měl vytahaný svetr, delší vlasy, říkal jsem si, že to bude nějaký rocker. Na první pohled zajímavá osobnost.“*).

O existenci folkové skupiny Čp.8 jsi věděl?

„V té době jsem je znal jenom podle jména, ale pak jsem v televizi viděl nějaký pořad o učních, ve kterém hráli. To už Jára na ‚pajdě‘ nestudoval. Míša ale ano, a tak jsem za ním zašel. Nezajímal jsem se o folk, ale sháněl jsem nějaké muzikanty, abychom si spolu občas zahráli, prostě abych měl s kým cvičit.“

Míša potom Vaška pozval na koncert, tomu se to líbilo, ale nadále holdoval svému tvrdšímu stylu. Díky tomu se taky stal kandidátem na místo kytaristy Čp.8, protože Járovi vyhovoval Vaškův nefolkový základ. Měl v úmyslu přitvzovat (Vašek: *„Na první zkoušce, někdy v roce 1985 jsem si připadal děsně. Neměl jsem dobrý pocit z toho, že mám být na místě někoho jiného.“*).

Jan Kiš, přítel: *„Mám kamaráda, který vyznává jenom tvrdou muziku. Tomu jsem jednou vnutil kazetu Čp.8. Začal ji poslouchat a ono donucení přerostlo v zájem. To považuju za důkaz, že Járova hudba dokáže oslovit člověka, který strká folkaře do pytle s hromadným označením PIDLIKÁČI.“*

Setkali jste se i vy s ohlasy na tvorbu Čp.8?

Paní Ježková: *„Měli jsme třeba telefonáty neznámých lidí: Vracíme se z koncertu, musíme vám říct, jakého máte ohromného syna.“*

Jarína nám dával číst dopisy, které dostával. Bylo z nich vidět, že písničky zasáhly dosti lidem duši.“

„Voláním po albu jsou Pochod snů / Představy II., podepsané karlovarskou skupinou Čp.8 a určené autorstvím, sólovou kytarou a surkampovským řízeným zpěvem zesnulého Jaroslava Ježka. Tvorba předbíhající i své vyznavače, zduchovnělá utrpením do cyranovské mužnosti (,to nic, jenom jsi tu nebyla, když jsem to potřeboval‘), vstřebávající poučení z nejpokročilejšího rocku (Peter Gabriel), nervnější a bolestně krásnější nade všechen český folkrock.“

Jiří Černý, Gramorevue 1986

Pochod snů

Každé ráno

Každé ráno

Stejně každé ráno

Anděl pochybnosti

Z novin v koši vyletí

Cítím svoji touhu ... tvůj strach

Cítím tvoje oči ... mou past

Pojďme, pojďme, pojďme, pojďme

Pojďme, pojďme, pojďme, pojďme

Superdětí s absolutní vírou

Koukaj' trochu opožděně

No tak

No tak

Že ne

Že ne

Že ne

Že ne

Že ne

Sny začínají svůj pochod k ránu

Sny začínají svůj pochod k ránu

A jak se spí ?

Císařovy nové šaty

Sláva ... Sláva ... Sláva

Pozor, pozor na svědomí

Kde nic není

Tam nic není

Cítím svoji touhu ... tvůj strach

Cítím tvoje oči ... mou past

Tluče, tluče, tluče bubeniček

Tluče, tluče, tluče bubeniček

Superdětí s absolutní vírou

Něco jako plácnout do zad

Nezavěšuj

Nezavěšuj

Nezavěšuj

Nezavěšuj

Nezavěšuj !

Sny začínají svůj pochod k ránu

Sny začínají svůj pochod k ránu

A jak se spí? Jak se spí?

Sny začínají svůj pochod k ránu

Sny začínají svůj pochod k ránu

A jak se spí? Jak se spí? Ó, jak se spí ?

DRUHÉ DĚJSTVÍ

Jaký byl Jára jako dítě?

Paní Ježková: „Zlobivý. Neklidný. Měl moc zájmů, pořád něco vymýšlel. Na potoce stavěli mlýny, dělali si bunkry, na přskovišti myší domečky.

Vždycky se za ním táhl houf dětí a je zajímavé, že zároveň s jeho dospíváním onen houf nemizel. Zkrátka v dospělosti přitahoval zrovna tak dospělé jako dřív ty děti.

Oba kluci nechtěli jíst, strkali řízky pod koberce, polívky lili do odpařováku na topení – svorně. Oni byli vůbec dost spolu. Hádali se, prali se, ale byli spolu.

Od malička zpívali. Když byl Jarina v devíti letech poprvé v nemocnici, zorganizoval tam skupinku dětí, chodili po pokojích a zpívali koledy.“

Pan Ježek: „Jo, a taky se tam mlátili chleby se sardinkama a Jarina pak, aby z toho nebyl průšvih, čistil skvrny na zdi zubním kartáčkem.“

Paní Ježková: „Na střední škole pak psal takové ekologické povídky. Třídní profesorka nám jednou na schůzce řekla, že chodí s kantory poslouchat za dveře třídy, kde prý Jára vykládá spolužákům pohádky.

V každé škole měl nějakého kluka, který se o něj jakoby staral – zastupoval ho ve rvačkách, později na vysoké vařival čaj.“

On tam stál a bylo jich hodně
Zkoušel jim říct, že není jen brát
Ale byl sám a slunce už nehřálo
Pak ve své ucítil její dlaň

Úryvek písně **Obrázek slunce**

Paní Ježková: „Jarina měl jednak vrozený smysl pro humor a jednak dar říct vždycky to, co sedělo. Míša ne, ten si všechno musel vyšlapat, ale protože Járův život byl zkoncentrovaný, zhuštěný, tak zřejmě proto tohle dostal zadarmo.“

Pan Ježek: „On zůstal vlastně pořád dítětem.“

Paní Ježková: „Měl období, kdy snil, měl svůj svět, který si zaplňoval vymyšlenými věcmi. Odbýval nás třeba: Teď mě neruš, mamko, jsem v pralese!“

Můžeš povídat o tom, co měl Jára rád?

Jana Ježková, manželka: „Mě. Jednou se mi zdálo, že mě má málo rád, pořád mu na mě něco vadilo, s ničím nebyl spokojený... Byla jsem z toho nešťastná, ale on tvrdil, že pokud na mě leccos vidí, tak o mě stojí. Pak měl rád samozřejmě syna Honzu a chtěl, aby z něho nebyl matematik. To zřejmě nebude a dokonce to vypadá, že mu půjde dobře malování. A ještě neměl rád učitelky.“

Jana Ježková: „Bylo mi jasné, že na prvním místě v Járově žebříčku hodnot, bude vždycky muzika. Stejně jsem se ale s druhou pozicí nechtěla smířit.“

Orientoval se ještě jinam, kromě hudby a malování?

Pan Ježek: „Ne, i to ho dost vyčerpávalo.“

Měl jsi ve výtvarném umění blízko k nějakému stylu?

„Aniž bych samozřejmě tvrdil, že jsem něco takového dokázal, musím říci, že mě to hodně táhlo k expresivnímu vyjádření, jaké jsem viděl u postimpresionistů nebo fauvistů. Dál, k čisté abstrakci jsem se už nedopracoval. Čím víc jsem začal skládat, tím víc se to všechno dostávalo s malováním do třeňice.“

Rozhovor s Jaroslavem Ježkem, Mladý svět 1984

Jak jste se dívali na problém malování kontra muzika?

Pan Ježek: „Mysleli jsme, že by malování bylo pro Járu lepší, bezpečnější. Oni se doktoři dost rozcházeli v tvrzení, jestli mu zpívání škodí nebo prospívá. Do ničeho jsme ale kluky nenutili a nic nezakazovali.“

MUDr. Larva: „Mě fascinovala především Járova schopnost zpívat. Podle lékařských nálezů vůbec zpívat neměl, protože trpěl těžkou poruchou výměny vzduchu z plic.“

Představy II.

Jenom zbytky slunečního chrámu v poušti
A vůně fialky, co ji udolal písek
A stopy poutníků do svatě země
Končí v nedohlednu kdesi ve mně

Ale kde se v poušti vzala ta fialka

To nic
Jenom jsi tu nebyla
Když jsem to potřeboval

A tak neřkej mi zůstaň
Když se na čele svých křížových tažení
Chystáš k ráně

Já vím
Nesedla si vrána k vráně

A v tom přeplněném tichu a žáru
Moje loď tiše odráží se od tvých břehů
Plavčici modrými slzami značí cestu
A ryby zpívají píseň pro nevěstu

Ale ryby přece mohou jen mlčet

To nic
Jenom jsi tu nebyla
Když jsem to potřeboval
A tak neřkej mi zůstaň
Když se na čele svých křížových tažení
Chystáš k ráně

Já vím
Nesedla si vrána k vráně

Přátelil jste se s Járům Ježkem, nebo jste ho znal jenom jako pacienta?

MUDr. Larva: „Seznámili jsme se v roce 1980, kdy jsem byl k němu pozván jako k nemocnému. Volali mi, že je to spontánní pneumotorax (vniknutí vzduchu mezi dva listy pohrudnice) a já se divil, jak to mohou tak přesně určit, protože je to velice sporné. Ukázalo se, že diagnóza je správná. Stalo se mu to tehdy už poněkud výrazně. O rok později jsem se jel podívat na Loketský kotlík a zaujala mne tam folková skupina Čp.8 a obzvláště výrazný zpěvák. Nepoznal jsem v něm onoho pacienta, dali jsme se do řeči až když mne pozdravil. Po počátečních kontaktech, řekl bych profesionálních z mé stránky, jsme se stali přáteli.“

Ten rozpor zpívat – nezpívat jste s ním probíral z lékařského hlediska?

MUDr. Larva: „Občas jsem žertem nadhazoval, ať ho nikdo nevidí takhle vyzpěvovat, že mu seberou duchod, ale v zásadě mi bylo jasné, že začít omezovat člověka s vymezenou dobou života, by vedlo jenom ke zhoršení stavu věci.“

Proč vlastně písničky pomalu, ale jistě zvítězily?

„Při malování jsem se potýkal s velkým problémem. Když mě přešlo první oslnění nad tím, že jsem třeba schopen něco barevně zpracovat, začaly mě přepadat pochybnosti. Zdálo se mi, že cesta k tomu, abych byl schopen obrazy reprodukovat svoje myšlenky a pocity tak, aby to měla nějakou úroveň, bude hrozně dlouhá. A pak – jak si vlastně zaručím styk s divákem, na kterého by měl jednou obraz působit? Chtěl bych si s ním přece prostřednictvím malby povídat, ale takhle to půjde jenom zprostředkovaně, anonymně, aniž by jeho reakce na vlastní oči někdy viděl. Přitom jsem měl takovou normální lidskou potřebu si aspoň čas od času ověřit, jestli to, co se snažím vytvářet, je někdo jiný schopen přijmout. Proto mě začal uchvacovat ten přímý, živý kontakt při prvních vystoupeních, které jsem zhruba tou dobou absolvoval.“

Rozhovor s Jaroslavem Ježkem, Mladý svět 1984

Je to nadaná osobnost se železnou logikou a fantastickou originalitou.

Z grafologického posudku písma Jaroslava Ježka

MUDr. Larva: „Jarda přes všechny obtíže zpíval a zpívat skutečně uměl. Nemoc mu zvláště zabarvila hlas a nejspíš i vedla k určitým tématům, která si vybíral.“

Než ti předsudky zkroutí ruku

Kruh

Dvě pí a já

Směřem k začátku

Píšu svůj kruh

Nikdo neví nikdo neví

Z čeho za dveřmi kuchyně vařím

Z rukopisů Jaroslava Ježka

Neprodaní

Pojď, budem podávat ruce lidem

co chtějí jít s námi

Navzdory a spolu

dělat si nároky na nový den

když už tu jsme

Ne, s vámi nepůjdem

Hej vy, tady jsem

a hlásím se o život

Budem' se odcizovat konvencím

a ne sobě

Proč ne láska, víc než všechno

Budem' spolu strkat kytky do hlavní

Je to stále nutné víc a víc

Vzadu na louce budou pobíhat modrý králíci

a nebudou vůbec plechoví

Když voda odteče, tak řeky zůstanou

a zbyde nám nebe jahodové

když už tu jsme

Ne, s vámi nepůjdem'

Hej vy, tady jsem a hlásím se o život

Budem' se odcizovat konvencím

a ne sobě

Proč ne láska, víc než všechno

Budem' spolu strkat kytky do hlavní

je to stále nutné víc a víc

Děkujem' za všechno

ale my půjdem' dál jen tak

a třeba obnošení

ale neprodaní!

Vrátil by ses k malování či ke keramice?

„Možná, ale prozatím si pořád naivně myslím, že písničkami je možné něco dokázat. Nejde o to, že člověk sobě samému nebo jiným zpřijemní nějakou chvíli. Taky se jejich prostřednictvím dá přece hodně vyjádřit, navodit, je možné poskytnout podmět k zamyšlení. Kolik účastníků Porty každý rok tuhle pravdu znova potvrzuje!“

Rozhovor s Jaroslavem Ježkem, Mladý svět 1984

Ocitnout se u mikrofonu před patnácti tisíci dychtivých diváků je zážitek, jaký u nás nezná ani řada profesionálních interpretů. Jaký je tom pocit, zpívat jim při finále Porty v plzeňském Lochotíně a případně od nich sklídit hromové Umí?

„To se dá těžko popsat. Je to obrovské štěstí, povzbuzení. Člověk má od tolika lidí najednou hromadné potvrzení, že možná něco neudělal úplně špatně, nadarmo. Že se mu podařilo jim něco říct, navázat kontakt.“

Rozhovor s Jaroslavem Ježkem, Mladý svět 1984

Vyhledával někdy Jára rady zkušenějších muzikantů?

Pan Ježek: „Četl hudební teorii, ale tvrdil, že musí vyjít ze sebe.“

Obdivuje umění, je ambiciózní, má rozhled a nadprůměrné duševní schopnosti.

Z grafologického posudku písma Jaroslava Ježka

Dal se Jára ve svých rozhodnutích ovlivnit druhým člověkem?

Pan Ježková: „Dost těžko. Musely se hledat cesty, jak na něj.“

Hladoví po všem, co neměli
Hladoví po všem na co neměli
Tak si to rozdělili
A zapomněli na všechno

Z rukopisů Jaroslava Ježka

Jsi samoukem i v úloze textaře, nebo se hodně zajímáš o poezii?

„Přiznám se, že jí moc nečtu, spíš strávím dost času nad prózou. Písničky ze mě začaly totiž vycházet, plynout tak nějak nekontrolovaně. Psal jsem spontánně, když mě třeba něco naštvalo nebo když jsem se určitou věcí dlouho užíral. Teď už si nápady přece jenom poznamenávám a potom se s nimi snažím nějak pracovat, prostě přemýšlet i o formě, nejen o myšlence. Ale žádná velká omezení si v poetice rozhodně nekladu, větší

nou třeba klidně používám volný verš. A co se naší hudby týče, myslím, že když má někdo svou výpověď myšlenkově ujasněnou, je jedno, jak ji předvede. Jestli jen s kytarou nebo s tvrdším doprovodem, pokud je mu bližší. Jakmile to tak cítí, měl by se ho posluchač snažit pochopit.“

Rozhovor s Jaroslavem Ježkem, Mladý svět 1984

„Co je v nás, kdo to ví? ...uprostřed lidí zůstává sám... myslíte, že víte, jak je nám?... ‘Několik myšlenek, několik pocitů mladých dvacetiletých kluků, kteří se snažili v jakési generační výpovědi obsáhnout současné problémy, touhy, přání mladých. Problémy vztahů dětí a rodičů se tu mísí s problémy přírody a pokroku, láska stíhá samotu, optimismus obavy – to vše v návaznosti na manifestační útěk od konzumní společnosti, opovržení maloměšťáctvím... Upřímnost projevu se místy snoubila s mladistvou naivností a nevyzrálostí. Své možnosti zde naznačil především Jaroslav Ježek – skladatel a interpret. Atmosféra se do sálu dostala už s prvním akordem. Připadal jsem si jako v Papinově přetlakovém hrnci – jen vybuchnout.“

Jiří Černý, bulletin folkového kolotoče v Ostravě 1982

Jana Ježková: „Ty písničky byly opravdu ...nenormální, ale Jára jako člověk normální byl.“

Slečna musela být kdysi jistě kuřátko...

Z rukopisů Jaroslava Ježka

„Stejným vývojem, jakým prošla skupina v hledání hudební tváře a svého já, prošel i Ježek ve svých textech. Od první revolvy z pocitu, že ne úplně vše je v našem okolí v pořádku, začíná více oslovovat pravými jmény jevy kolem nás.“

Časopis Melodie 1986

Projevuje úžasnou soustředěnost, při tvorbě přesnost až pregnantnost.

Z grafologického posudku písma Jaroslava Ježka

Uvěříme-li téhle minutě
Pak naše budoucnost bude skvělá
Chytne se spolu do dvojic
A naši přítomnost nelze ignorovat
Připravte se že se budem ptát
Po smyslu věcí které všechno ničí

Úryvek písně Modrá proklamace, Jaroslav Ježek

Míša Ježek: „Jára byl věčně nespokojený, ale to je základ celé tvorby.“

„V jeho textech je cítit smutek z opomíjených krásných, byť všedních věcí...“

časopis Melodie 1986

Vzal paletu se štětcem a krajem šel
Hnědnoucí hudba a zežlutý tón
Hej javore, červený smutný se zdáš
Když letos už poslední převlékáš plášť

Úryvek písně Podzim, Jaroslav Ježek

Pisatel je člověk se smyslem pro estetiku, spojený s dobrým vkusem.

Z grafologického posudku písma Jaroslava Ježka

„...smutek ...z ničení všeho toho, co nám dala příroda.“

Časopis Melodie 1986

Pro život
který bez myšlení stal se vlastně zbytečný
Pro státníky
kteří k prosbám dětí zůstávají neteční
Pro fabriky
co chrlejí síru, už pronikla nám do duší
Pro chlapce
který ztrácí víru, co bude dál netuší
Zpívám píseň poslední

Úryvek písně Poslední píseň, Jaroslav Ježek

Jana Ježková: „Ta nespokojenost byla podmíněna nemocí. Pokud se mi dýchá dobře, tak nevnímám, že je špatný vzduch.“

„Jeho poezie je plná touhy a lásky.“

Časopis Melodie 1986

Neměl nic a chtěl jí dát všechno
Neměl štěstí, uměl se smát
Uviděl v kaluži obrázků slunce
Byla to její tvář

Úryvek písně Obrázek slunce, Jaroslav Ježek

Po citové stránce je vyrovnaný, nepodléhá emocím, respektive rozpoložením.

Z grafologického posudku písma Jaroslava Ježka

Rozsévač

Na kraji háje bukových očí
Usedl na zem, kde chladil stín
Po kopcích beránci zvlnili nebe
Zvonili na zem, zvonili na zem

Házej, rozsévači házej, házej, házej
Házej, rozsévači házej, házej, házej

Ve vzduchu odrazy vyhřátých cest
A v údolí soukromé radosti
Slavnosti umělých květin

A v údolí soukromé radosti
Slavnosti umělých květin

A potom podél stěn hrách

Uměl Jára ovládat své pocity?

Paní Ježková: „Ten své city na trh nenosil, někdy měl chvíle, kdy se otvíral, měl potřebu se vymluvit, to si myslím má každý.“

A nejčastější téma úvah?

Paní Ježková: „Smysl života.“

Měl Jára nějaké mindráky nebo pocity nejistoty?

Paní Ježková: „Měl, často, ale uměl se s nimi vyrovnat a nepodléhat depresím.“

Jana Ježková: „S bolestí přichází další etapa pohledu na život. Já si vzpomínám, že jsem měla v páté třídě zastydou rýmu a vykřikovala jsem z postele – dejte mi pokoj, já chci umřít. U Járy se tohle projevilo až v konci.“

Házej, rozsévači házej, házej, házej
Házej, rozsévači házej, házej, házej

Jenom kousek únavy, když ho nemůže mít
Cesta se zauzlí ale myšlenka chvátá
Jenom kousek únavy a je prázdná síť
Najde si ho, když bude chtít

Muška jenom zlatá

Na kraji háje bukových očí
Usedl na zem, kde chladil stín
Po kopcích beránci zvlnili nebe
Zvonili na zem, zvonili na zem
Ve vzduchu odrazy vyhřátých cest

Aleš Svoboda: „Jarda cvičil dýchání. Přesně věděl, kdy se má při písničce nadechnout.“

Paní Ježková: „Měl velice silnou vůli. Dělal jógu. Naučil se ovládat tak, aby při zpívání nekašlal.“

Svoje síly a schopnosti dokáže zmobilizovat a tedy je schopný – obrazně řečeno – spojit oheň s vodou.

Z grafologického posudku písma Jaroslava Ježka

Jana Ježková: „U nemocného člověka se hierarchie hodnot mění. Jsou tu ale dva typy nemocných – jedni se většně litují a další chtějí něco dokázat, protože dojdou k tomu, že se nedá život proflákat, tím pádem ho žijí tak nějak líp.“

Myslíte si, že se dá vypěstovat osobnost ?

Pan Ježek: „Ne, osobnost se rodí, tak jako člověk s nadáním. Průměrný talent se může vypracovat v nadprůměr, ale nikdy nebude špička.“

Když hvězdy pláčou
Na zemi roztančí vodu
Myslívám na to, co po mě zbude
A co vezmu dolů
Možná se zdržím
Nepoznám to hned
Nechám tu všechno
Nechci jen zbytečně špinit svět

Úryvek písně Nad dopisem, Jaroslav Ježek

Může být někdo geniálně nadaný, ale lidsky nepřijatelný?

Pan Ježek: „To je možné. Existovali a existují například umělci géniové, kteří jsou jako lidi nedobří a nesnášenliví.“

Zdálo se, jako by mu tužka v ruce tančila

Směj se, směj
Tady není radno tančit
Parket je zaminovaný!
Parket je zaminovaný!
Tančí

A ve stopách jí zůstává
Co jsme spolu měli
A kteří nás nevnímají
A kteří nás chtějí
Třemi prsty téže ruky
Jednou štětcem
Jindy perem
Všechno dáme
Všechno snesem

Mlčte, prosím
S prominutím
To co se vám zdá
To není čistý bílý papír
To nejsou bílá místa v mapách
To je taneční parket

To je taneční parket
Směj se, směj
Tady není radno tančit,
Parket je zaminovaný
Parket je zaminovaný

Tančí
A slova
Co jsme nespětli
Byly melodií
Těm, kteří už ohluchli
I kterým znějí
Letmý dotek v tichu strážek
Nevím kdy a nevím které
Všechno změnil jedním směrem

Mlčte, prosím
S prominutím
To co se vám zdá
To není čistý bílý papír
To nejsou bílá místa v mapách

To je taneční parket
To je taneční parket

Směj se, směj
Tady není radno tančit
Parket je zaminovaný
Parket je zaminovaný

Hej Mistři
Děkuji
Vidíte
Tančí
V rytmu vteřin
Šíleně
Ministři válčí
Pod vlastním dohledem
Hej ty
Zatím bez oslovení
Jenom výzva do prostoru

Najdeš mě

Najdeš mě
Na strážní u dveří knihovny
Starou můru
U vchodu s poznáním a sny
Která se bojí
Že budou ho chtít zazdít
Pak v čase tak na jedno kafe
Nebude síly nazbyt

Najdeš mě malého
Malého králíčka
Bát se o poslední chvíli
Tu která nepočká

Zaujímá objektivní a rozumné postoje.

Mám tu o Járovi samé klady, řekni mi nějaký zápor.

Jan Kiš: „Předešším byl úplně normální, líbily se mu ženský, byl našťvaný, když ostatní chtěli něco jiného než on a přímo z principu se hádal.“

Jana Ježková: „Uměl být ironický a samozřejmě měl i jiné zápor, ale o těch se teď špatně mluví.“

Paní Ježková: „On člověk doopravdy pozná sebe až v mezních situacích. Dokud neprojde určitou cestou, nemůže o ní nic soudit.“

Pan Ježek: „Musí se zkrátka vždycky ke všemu protřpět. Většina velkých věcí se zrodí z bolesti i radosti.“

Když si ho přijdou
Na oběd
Zabít
Pak v čase tak na jedno kafe
Nebude síly nazbyt

Najdeš mě
S hlavou neskloněnou k zemi
Jen vybilené kapsy
Počítky a vjemy
Na místo bankovek a dekretů na byt
Pak v čase tak na jedno kafe
Nebude síly nazbyt

Z grafologického rozboru písma.

TŘETÍ DĚJSTVÍ

Jaký mělo Čp.8 způsob zkoušení?

Petr Linhart: „Když Jára přinesl nový text, zahrál nám ho nejdřív sám. Neměl hotovou aranž, měl jen dokonalou představu, jak to má vypadat. Neznal cesty, ale znal výsledek.“

Jiří Šantroch: „Jára si nechával předvádět škálu nápadů a vybral si, co se mu líbilo.“

Z uvažování vyprodukuje správný úsudek.

Z grafologického rozboru písma Jaroslava Ježka

Honza Richter: „Princip zkoušení lze těžko definovat. Jára říkal – Tak si tam něco vymyslete. My vymýšleli a on zase – Tohle si pamatuj, jak jsi to dělal? A protože jsme to často už nevěděli, používali jsme později magnetofon. Bylo to prostě takové tápání, nespoutané hudební teorii. Že nedodržel to nebo ono? Muzika se má líbit a ne vejít do pravidel. O tom mě přesvědčil Jára. Já jsem mu zpočátku měl za zlé ty všelijaké úlety, ale on tvrdil, že tudy. A bylo to dobře.“

Proto jsme také sedávali v obloučku, abychom všichni viděli na Járu. On zvolnil, když to cítil... nehráli jsme podle rytmu, ale podle Járy. O to šlo, abychom byli jedno těleso.“

Petr Linhart: „Aby kapela mohla hrát Járovu věci, musí on sám být kapelník a ty lidi to naučit.“

Jiří Šantroch: „On někdy dělal takovou „lumpárnu“, že si svou verzi doma pracně nacvičil a pak žádal po ostatních, aby to hráli hned po něm.“

Byl despota?

Petr Linhart: „My jsme říkali, že jo, ale nebylo to tak hrozné. Spíš funkční.“

Jiří Šantroch: „V žádném případě – inteligentní člověk, vytáhl z lidí moc, dal jim prostor, ale přitom je usměrnil.“

Vašek Křivanec: „Jednou mi Jára diktoval nějaké akordy a já jsem neslyšel dobře a zapsal docela jiné. Pak jsme to hráli, zjistili chybu, ale Jára trval na tom, že to tak necháme, a tak z omylu vlastně vznikla aranž.“

A co my

Vám se svět jak je správný zdá
vzít si z něj to co vzít se dá
Bílé pohodlí přibývá
hvězda životu usíná

A co my

A co my

A co my

Okna se z domů dívají
těžké tajemství skrývají
Čas vám příběhy odvíjí
lhostejnost vítězství připíjí

A co my

A co my

A co my

Oči zhasly a nepřejí přát
ruka co hřála už nechce hřát
Vlaštovka ulétla, začla se bát
Obavu probudí, budou se ptát

A co my

A co my

A co my

Vy co vás hvězdy nevzruší
vraťte život, vám nesluší
Tam, kde vlaštovka nehlídá
tam už moc místa nezbyvá

A co my

A co my

A co my

Petr Linhart: Jára dělal drobné zásahy i po stránce nemuzikantské. Říkal třeba před vystoupením – ty, Medwo, rozrároš se, prosím tě, nemůžeš tam jít tak ulízaný. Rád měl věci dotažené.“

I osobní?

„Když na ně měl čas, tak jo.“

Doktore, kdo pomůže tobě?

Z rukopisů Jaroslava Ježka

Honza Richter: My jsme byli Járovým nástrojem, podřídili jsme se mu, aby přinesl něco hezkého lidem – otevřel jim oči.“

Aleš Svoboda: „Když jsem se dostal do kapely, zjistil jsem, že je tam mezi nima taková pohoda, vztahy jsou daleko lepší než u bigbítáků.“

Cos říkal písničkář?

Aleš Svoboda: „Slyšel jsem je pětkrát za týden a vždycky mi z nich běhal mráz po zádech.“

Měli jste s Járou nějaké pracovní polemiky?

Aleš Svoboda: „A kolik... On byl precizní, pečlivý a já ne!“

Jak probíhala vzájemná spolupráce, mluvil ti do zvucení?

Aleš Svoboda: „Pořád. Každý jsme měli na věc odlišný názor, ale vlastně stejný cíl. To měl i s muzikanty: přílišně těžká věc. ‚To jde zahrát, to zahráješ!‘ Každý reptal, ale je fakt, že to nakonec zahrál.“

Jak se díváš na období, kdy jsi působil v Čp.8?

Aleš Svoboda: „Bylo to nejdramatičtější, ale i nejkrásnější. Tehdy jsem měl v muzice nejvíc práce.“

Uvědomoval sis, že je to nejkrásnější období?

„Z té muzikantské stránky ano, byl jsem dost pyšný, že k nim patřím.“

Jak tě poznamenala osobnost Jaroslava Ježka?

„Vyzařovala z něj životní síla. Dovedl mě do úplně jiného světa, mezi jiné lidi. Byli a jsou prima, ale pohodovou partu z nich udělal on. Uměl dát dohromady leccos, muziku i lidi, i když ho to stálo hodně úsilí. Vsadil na partu a svou píli udělal to, co udělal.“

Kde je ta síla?

Kde je ta síla?

*Úryvek písně **Motýlek***

Honza Richter: „My jsme se všichni vzájemně ovlivňovali, už jen svou přítomností. Mé názory příkladně často do věcí vnášely pochybnosti.“

Pan Ježek: „Honza byl v kapele hlavně lidským přínosem.“

Jak bys charakterizoval Čp.8 jako lidské seskupení?

Vašek Křivanec: „Ještě jsem nezažil tak pohodovou kapelu.“

Jana Ježková: „To nebylo jenom hraní. Jezdívají jsme na chatu, lyžovali, pouštěli draky...“

Kluci si pořád uměli hrát. Když v tom člověk žije, neuvědomuje si, že jsou to všechno nadprůměrný vztahy.“

Může žít člověk tak, aby nikomu neublížil?

Pan Ježek: „Měl by se o to snažit, ale nikdy se to úplně nepodaří, žádný člověk se nezbaví sobectví.“

Puť do sebe řeku !

Z rukopisů Jaroslava Ježka

Jiří Šantroch: „V kapele lidské kvality převyšovaly hudební. Vřelost hudebního projevu vycházela z tohoto přátelství. Takže i hledání nového muzikanta neprobíhalo v duchu – ukaž, co umíš zahrát, ale tak, že nám někdo dal typ na člověka. Dál to byla záležitost ani ne tak jeho instrumentální zdatnosti, jako spíše hudebních nápadů. Prvotní byl náboj, na nižší úrovni hráčská dovednost.“

Jan Kiš, přítel Jaroslava Ježka: „Každý, kdo přišel do užšího styku s Járou, byl jím natolik ohromen, že ho začal napodobovat v oblíkání, způsobu řeči, jednání... Byl to ale Jára, kdo dokázal, že každý v té partě zůstal nakonec svým člověkem.“

Vašek Křivanec: „V létě 1985 jsme byli u nás na chalupě v jižních Čechách a asi čtrnáct dnů jsme zkoušeli. Tyhle dny patří dodnes mezi mé nejlhodnotnější. Je s nimi spojený krásný pocit, i když jsem byl pořád nervózní (za 14 dnů jsem se musel naučit celý repertoár + tréma z hraní před Jardou). Pili jsme kravský mlíko, koupali se, hráli ping pong, karty, ale přitom jsme většinu času zkoušeli.“

Jaké byly první dny v kapele?

Vašek Křivanec: „Měl jsem hrozný pocit zodpovědnosti. V bigbítu je randál, tam se leccos ztratí, ale tady byly místy vyložené tiché pasáže, v kterých jsem měl hrát před člověkem, kterého jsem si vážil a nechtěl zklamat. Měl jsem tréma. Na začátku jsem měl pocit, že to budou jen nějaké improvizace, ale vše se muselo do tónu vymyslet a zahrát. Jára u mě seděl a zdímal ze mě něco, co by mě nikdy nenapadlo hrát. Nejistoty a nervozity mi přidával Jirka Šantroch, který u svých kláves neustále kroutil hlavou a já jsem myslel, že se mu něco nezdá.“

(Po dotazu všichni členové skupiny potvrdili, že Jirka při hraní vrtí hlavou vždycky).

Milostné vzpomínky Petra Linharta

Hráli a zpívali	Co s tělem
Aby svou písničku pozdravili děvče Noc	Když je spíš na obtíž
To tam chvíli stálo	Na srdce neklepej
Zrovna probuzené	Pojď rovnou dál
Komu by rozdalo	Co to je
Komu by rozdalo	Co to je
Že neuhodneš	Co to je
Že ne	Co to je
Stará všestkyně	Co to je
Ta se jen usmála	CO TO JE !Na srdce neklepej
Taky byla mladá	Pojď rovnou dál
Taky byla mladá	Těžko to uhlídáš
Na srdce neklepej	Vítám tě
Pojď rovnou dál	Vítám vás
Kam s očima	
Co s rukama	Hráli a zpívali
Co říct	Aby svou písničku pozdravili děvče Noc
Co říct	

Měl jsi ještě jiné pocity, se kterými jsi do kapely vstupoval?

„Měl jsem radost, ale na druhé straně obavu, že nebudu stačit. Jára měl šilené plány, na začátku mi ukázal na kytaristy, kterým bych se měl vyrovnat (např. Adrian Belew, to měl být pro mě vzor číslo 1). Po čtvrtém dnu zkoušení jsem mu řekl, že odcházím, že to nezvládám. Na to mi Jára řekl, abych si nedělal hlavu, že je spokojen.“

Jak tě poznamenala kapela ?

Václav Křivanec: „Naučil jsem se využívat nekonvenčnosti. Pro mě je Járův odkaz to, že když dělám muziku svou, tak si tam můžu dát co chci.“

Hraní v Čp.8 byl můj hudební vrchol. Víím, že v lepší kapele už nikdy hrát nebudu, i když síla byla v něčem jiném, než v hudební dokonalosti.“

Petr Linhart: „Když nám Jára poprvé zahrál tuhle píseň, řekl jsem, že je to jako když jsem začínal chodit s jednou slečnou a on ji tedy pojmenoval takhle.“

Když jsem se zeptala Honzy Richtera, jaký byl jejich vztah s Járům, mlčel.

Tak se nenuť, když ti to nejde říct.

„Já se nechci nutit, chci to vystihnout. Bratrský. Docela jsme se doplňovali, protože Jára dokázal všelicos vymyslet, ale je to s ním horší při případných problémech. A já zase málokdy něco vymyslím, ale nacházím řešení na realizaci nápadů. Zkrátka – on ví co, já vím jak.“

Petr Linhart: „Jára byl člověk, který asi v každém kolektivu získal sympatie a přirozenou autoritu. Nejblíží mu byli lidi z kapely. Samozřejmě sourozenecké pouto Jára – Míša, ale asi nejsilnější bylo Jára – Honza. Co měl Jára v písničkách, to měl Honza v sobě, jestli se to tak dá říct. Jejich pohled na základní životní otázky byl totožný. V kapele se projevil i věk. Honza s Járům byli uvážlivější, měli obecnou platnost rádců i v osobních záležitostech. My s Míšou jsme byli ztřeštěnější.“

Pan Ježek: „On byl spíš samotář. Ve společnosti se uměl taky dobře bavit, ale to ho k tomu musela společnost vyprovokovat.“

Jak bys charakterizoval vaše přátelství?

Jan Kiš: „On byl Jára svědomí každého z nás. Takový barometr – ukazoval, co děláme špatně. Nechtěl jsem brát ohled na jeho nemoc, a přesto jsem k němu měl trošku sentimentální vztah. Byly chvíle, ve kterých, kdyby byl holka, bych mu dal pusku. Vždycky jsem se moc těšil do Varů. Jára mi hrál nové písničky, povídali jsme si o strašné spoustě věcí, a přitom to nebylo kecání u piva.“

A co tvůj vztah s Járům?

Vašek Křivanec: „Dost často jsme spolu diskutovali o muzice. Já jsem k němu vzhlížel s úctou, byl přirozená autorita. Měl jsem ho za takového člověka se svatozář – nikdo od něho neslyšel sprosté slovo, měl na lidi zušlechťující vliv. Na druhé straně jsme se ale úplně normálně bavili o holkách a při kartách dokonce oba Ježci švindlovali a co hůř, ještě se na to domlouvali.“

Míša Ježek: „Brácha mě naučil dívat se kolem sebe. Opravdu doslova.“

MUDr. Larva: „Vztah bráchrů Ježkových nejlíp vystihl divák, vedle kterého jsem seděl na jednom z koncertů. Poznamenal: Ten Míša by za Jardu i dýchal...“

A kdy už konečně taky jednou já
Pořád sahat do prázdna...
Promiň, vždyť jsi byla docela milá

Úryvek písně **Promiň** Jaroslav Ježek

„V jeho textech, i když je znám nazpaměť, vždycky najdu něco nového. Nevím, asi je to tím, že člověk je rok od roku moudřejší a jinak chápe různé věci.“

„Tahle muzika nemůže být kulisa, vždycky to se mnou něco udělá.“
„Byli to takoví naši mluvčí.“
„Čp.8 si pouštím plánovitě, ne vždy u poslechu vydržím“

Odposloucháno na Portě 1984

Jaký je to pocit, dívat se na zpívajícího syna, před davem lidí, kteří ho „berou“?

Paní Ježková: „Dvojaký. V prvé řadě strach, aby to zvládl, aby nezakašlal. Mnohdy jsme poznali, i když navenek nic poznat nebylo, jak těžce interpretuje. A pak samozřejmě hrdost. Dostali jsme velký dar, že jsme ho mohli vést a vychovávat.“

Stále nějaké dveře otvíráš
V domě plném chodeb vedou
Okna obrácená ke slunci
Jednou k měsíci
Pořád nějaké dveře otvíráš
Na pokojích leží muži a ženy
Jako páté přes deváté

Je to jenom takový obrázek
Výmysl nebo vzpomínka
Ale tam venku zabračelo děcko
A to je ta naděje!

Z rukopisů

A co fanyanky obdivovatelky?

Jiří Šantroch: „Po každém koncertě dostával Jára od holek kytky. Bývali jsme dost utahaný, neměli jsme moc náladu.“

Míša Ježek: „Komu by to nebylo příjemné? Ale na žádnou pikantnost si nevzpomenu. Jem vím, že dvě holky chodily na každý koncert ať jsme byli kdekoliv a vždycky seděly v první řadě. Nechápu, jak je to mohlo bavit, slyšet stejný koncert třeba po desáté.“

Petr Linhart: „Libilo se nám při koncertě sledovat první řadu, zvláště, byla-li zaplněna dívkami. Když jsme hráli Likvidační krajinu bojeschopných raket a děvčata si podupávala do rytmu, byl Jára spokojen. Mezi kluky jsme měli skalní příznivce také, ale řidčeji.“

Jak jsi se cítila mezi diváky na koncertě svého muže?

Jana Ježková: „Převládala hrdost a štěstí. On Jára potřeboval vidět, jak reaguje publikum. Měl dvojí nadání – hudební a výtvarné, a protože byl nemocný, zvítězila hudba, v ní totiž viděl výsledky hned.“

Pisatel je osobnost s mimořádnou ustáleností a rozhodností. Má ve všem režim, smysl pro organizovanost a systém.

Z grafologického posudku písma Jaroslava Ježka

Pozorovala jsi nějaké konkrétní sepětí Járova života s jeho tvorbou?

Jana Ježková: „Já si třeba můžu myslet, že jsem ho inspirovala, ale to nemusí být pravda. Tu pravdu se nikdo nedoví.“

Jana Ježková: „V každém kumštu záleží na schopnosti vnímání. Básník vidí věci jinak, než obyčejný člověk, malíř vidí normálně, ale namaluje je, jak je vidí ve své představě.“

Jiří Šantroch: „Jára byl zpívající básník. Jeho věci nemohl převzít nikdo jiný, o čemž svědčí, že pozdější zpěvák Dan Kohout nebyl schopný jeho věci zpívat. Já jsem ale Járovi dost vytýkal tu neustálou metaforickou říši zvířátek...“

A on?

„Odmítal mě a pak o tom někde tiše přemýšlel.“

Honza Richter: „Příroda je nevyčerpatelnou inspirátorkou všech umělců, a v dnešním světě člověk uvítá zklidnění v úplně obyčejné věci. Třeba v kytce, kterou tak dobře zná a přesto ji ještě nepochopil. Může nad ní nekonečně dlouho přemýšlet a žasne, jaká inteligence je v ní skryta. A Jára se přírodou nechal inspirovat a lidi tomu rozuměli.“

„Čp.8 před rokem vytrysklo jako nový léčivý karlovarský pramen.“

Jeho blahodárné účinky se však zatím nezesílily, jsou však podávány v luxusnějších pohárech. Od tak mladé

Likvidační krajina bojeschopných raket

Zástupy militaristů	Pozor na rakety	Sem tam
Vstupují do ložnic	Pozor na rakety	Sem tam
Pozor na rakety	Pozor na rakety	Jsem tam
Pozor na rakety	Která a na co je tu	Sem tam
Pozor na raketu		
Ta moje v pozoru je	Nabito vybito	Nabito vybito
	Nabito vybito	Nabito vybito
Nabito vybito	Nabito vybito	Nabito vybito
Nabito vybito	Ty správný mírový myšlenky	
Nabito vybito	Mě napadají potom	Ty správný mírový myšlenky
	Mě napadají potom	Mě napadají potom
Ty správný mírový myšlenky		Mě napadají potom
Mě napadají potom	Bum bum bum	
Mě napadají potom		Tra la la la la la
	Tvý kila života sem	
Tra la la la la la	Nálože do lože	Zástupy militaristů
	Jednu raketu sem	Vstupují do ložnic
Zítřek zredukovaný	Jednu raketu tam	Pozor na rakety
Na jedno jediné bum	Jednu raketu sem	Pozor na raketu

a potencionálně silné kapely jsem čekal rychlejší vývoj. Z Járy Ježka jde síla, jede to, ale těch pozdních hippiesovských sluniček, motýlů, hvězdiček a držení se za ruku by mělo pomalu ubývat. Pozor, nestát na fleku!“

Jan Horák, bulletin ostravského folkového kolotoče 83

Svěží vítr od Čp.8

A kluci mají opět jiskry v očích, diskuse kolem nich neustávají a točí se tak, jak to má být. Tedy – jsou to Čp.8, ale vítr, ten je štiplavý a svěží. Rytmika začala pulzovat moderněji a výrazněji a Jardův slovník se také inovoval. Zaostřil se a vytvořil žádoucí hru kontrastů ze slovních obrátů provokujících „bledého prince“ (Jardy

Představy I.

Být vůní bábovky	Být takhle kapesník	Být tak tou jablečnou
Tisíckrát bezmála	S radostí docela	Pěnou do koupele
Šimrat tě v nose	Tahat tě za nos	To bych si užíval
Aby ses usmála	Kdybys mě nechtěla	Vůbec ne nesměle
Motýlka babočku	A hrušku máslovku	Ale že jsem jak jsem
To místo kravaty	To místo batohu	Nevím co s tím
Snad bych ho přemluvil	Snad se ti zalíbí	Motýla propustím
Abych byl hezkej	Vždyť by byl dobrej	A hrušku sním

Ježka) k nadsázce a parodické skutečnosti. Dochází, jakoby náhle, k proměně vykřičené, zalující teenage-rovské výpovědi ve vyzrálý osobitý názor a životní přístup snažící se řešit stávající problémy a situace s nadhledem. Předpoklady k této proměně se vytvářely postupně, ale pro kapelu samotnou začíná nová kapitola příchodem sólového kytaristy Petra Linharta. Tím však proměny teprve začaly, ale zdaleka neskončily.

Rozjždíte nový repertoár, ale ve vašem recitálu zatím zůstává pár starých písniček, třebaže v nové aranži, která je snad nejvíce diskutovaná mezi vašimi fanoušky. Míňte si je ponechat i do budoucna?

Jaroslav Ježek: „To určitě ne. Ale zatím prostě nemáme tolik nových nazkoušených písniček. Každý jsme odjinud, vlastně máme potíže vůbec s tím se setkat a každá nová práce jde pomalu.“

Novinkou ve vašem pořadu je taky papířková odpověď. Předpokládám, že jde o přechodnou záležitost, která přesto měla zcela jistě svůj účel.

Jaroslav Ježek: S tím už pomalu přestáváme. Přesto si myslím, že to bylo fajn. Trochu jsme lidem vysvětlili, proč jsme se vlastně změnili a také trochu natáhli náš, zatím krátký, nový program a též se všichni často a vydatně zasmáli.“

Bulletin ostravského Folkového kolotoče 1984

Na onu papířkovou odpověď nyní kluci z kapely vzpomínají:

Honza Richter: „To jsme dělali pro zpestření, abychom se něco na sebe od lidí dozvěděli.“

Hledání č.3 text J. Ježek

Našel jsem tě blízko sebe
Leželi jsme na zemi
Podlaha tlačila
A nemohli jsme spát
Mluvili jsme o věcech
Které nás nezajímaly
A mlčeli o tom
Co chtěli jsme znát

Slunce vstávalo
A dívalo se okýnkem na podlahu
A ty jsi ztratila svou noční odvahu

Šlapali jsme vedle sebe
Mávali na autáky
A nadávali na řidiče
Co nám nestavěli
Utrhnul jsem ti kytku
Dala sis ji ke knoflíku,
A pak jsi mě nechtěla držet za ruku
Protože ses styděla

Slunce vstávalo
A my jsme mu ze země mávali
Posílali jsme mu sedmitečné pozdravy

Byli jsme hluční
Jen když jsme měli radost
A lidé kolem nás nechápali
Dali jsme si pivo
Abychom byli dospělí
Ale pak ho nedopili
Protože nám nechutnalo

Slunce svítilo
A my jsme mu ze země mávali
Posílali jsme mu sedmitečné pozdravy

Jezdili jsme načerno
Neplatili vstupný
A koruny házeli do hracího automatu
Smáli jsme se lidem
Co museli pořád chodit
A my jsme seděli s nohama na lavičce

Vzali jsme se za ruku
Abychom se už nikdy nepustili
A hledali kytku
Kterou nespálí mráz

Slunce svítí
Svítí
Svítí

Petr Linhart: „Nejslavnější výrok? Ten pronesl nějaký divák, už nevím kde, když se zeptal: ‚Jste stále tvrdší a tvrdší, znamená to, že budete nejtvrdší na světě?‘ Dost dlouho jsme to potom používali.“

Míša Ježek: „Na jeden dotaz: A co ta elektrická basketara? Jára odpovídá: Ještě jsem neviděl basu na uhlí
Jak kluci slavívali úspěchy?

Paní Ježková: „Pili pivo z velkého džbánů, co máme doma a diskutovali.“

Jana Ježková: „Jára byl bohém, ale nevedl bohémský život.“

Velkou část času věnuje poznání a sebepoznání.

Z grafologického posudku písma Jaroslava Ježka

Rozhovory

Básníku
Z očí ti vytékaj' potoky
Prsty ti omývají
Chytni je do ruky
Ježířka naplní
Kaluže naprší
A pak se vsáknou do hlíny. Ta hlína jsem já

Chytnu tě, nepustím
Nenajdeš uličku
V dlaních tě uválím v malinkou kuličku
Budu tě kutálet
A pak se střeším
Cvrnknu tě do důlku. Ten důlek jsem já

Pod třešní
Nad zmatkem

Usedly myšlenky
Klouzaly po ledě
Asi byl moc tenký
Někdo se převalí
Tlačí ho můra
A pak se probudí. Ta můra jsem já

Básníku neboj se
Já vím ty nepláčeš
Dostal jsi nadílku
Malinko těžkou lež
Je totiž normální
Najednou dýchat a být
Taková lež nikoho nebolí. Jen tebe a mě
Jen tebe a mě
Jen tebe a mě

E P I L O G

Paní Ježková: „Když byl zase v nemocnici, lékaři nám řekli, že má nastat otok mozku a s ním spojená ztráta vědomí. Jarina na sobě něco zpozoroval: ‚Nějak začínám blbnout, musíte mi dávat každý den nějaký úkol, ať si procvičím paměť, zapomínám.‘ Za nějaký čas to zmizelo.“

Měsíční nápady

Myšími chodbami ke světlu
Myšími chodbami ke světlu
Stůj... stůj... kdo tam
Stůj... stůj... kdo tam
Můj obraz výměnou za tvůj stín

Dneska to zkusím já
Zítra to zkusíš ty
To je všechno
Co ještě můžeme chtít
To je všechno
Co ještě stihneme
Rytmické signály
Vítězství
Dneska to zkusím já
Zítra to zkusíš ty

Myšími chodbami
Myšími chodbami
Myšími chodbami

Myšími chodbami ke světlu
Myšími chodbami ke světlu
Kde tě potkám
Kde mě překvapíš

Když z kouta píchám do kohouta
Do života
Do toho zlosyna
Když neví
Když neví kudy kam

Teď je na to čas
Teď je ještě čas

Dneska to zkusím já
Zítra to zkusíš ty
To je všechno
Co ještě můžeme chtít
To je všechno
Co ještě stihneme
Rytmické signály
Vítězství
Dneska to zkusím já
Zítra to zkusíš ty
Myšími chodbami
Myšími chodbami
Myšími chodbami

Teď je na to čas
Teď je ještě čas

Motýlek

Bílý motýl
sek' sebou o asfalt

A hvězdy se pohnuly
A hvězdy se pohnuly

Bliká a svítí
Nad cestou červená

Byl první,
co z nebe spad'
Byl první,
co z nebe spad'

Malý a křehký
ten motýl byl sebevrah

Jen děti se nesmály
Jen děti se nesmály

Kde je ta síla
Kde je ta síla
Kde je ta síla
Motýlí výkřik a rána
a buďte tu veselí

Jen jeden se otočil
Jen jeden se otočil

Jak střepy pro štěstí
do kapsy dal si ta křídla

A ruce si pořezal
A ruce si pořezal

Vzlétl a pochopil
a dal slovům správný řád

A děti tleskaly
A děti tleskaly

Kde je ta síla
Kde je ta síla

Vzpomíná na lidi
co pro pravdu
do ohně šli

Někdo se rozčílil
Někdo se rozčílil

Podává ruku a světlo
A světlo v očích má
Kdo to tu nešetř
Kdo to tu nešetř

Motýlí přání a slib
a hvězdy padají

Děti se usmívaj'
Děti se usmívaj'

MUDr. Larva: „Jarda byl příliš povznesen nad to, aby věřil dogmatům. Nebyl ateista ani materialista ve filosofickém smyslu.“

Poslední úsměv usmál se
Poslední dotyk dotknul se
Poslední slůvko bylo řečeno
Někde musí tu být dveře
Já chci odejít

Jaroslav Ježek, *Vzpomínka*

Vašek Křivanec: „Jára byl do poslední chvíle optimista. Nevěřil jsem, že by to s ním bylo tak zlé. Byl jsem za ním v nemocnici a on mi udělal profesionální pokyny, debatovali jsme, jak leccos zlepšit...“

O čem všem bude má příští píseň...

Z rukopisů Jaroslava Ježka

MUDr. Larva: „Někteří lidé udělají fantastickou věc během krátké doby a potom umřou. Možná je chce osud zbavit trapnosti umělecké senility, uměleckého umírání.“

Paní Ježková: „Jeho konec byl velice vyrovnaný. V nemocnici mi říkal bez projevu lítosti – už bych chtěl umřít, mamko, už bych tady nic neudělal.“

Paní Ježková: „A taky vzkazoval – řekni Mířovi, ať není moc velkej dobrák, že musí být trochu sobec.“

A ten nade mnou rozepne křídla
Pohladí mě svým sametem
A uklidní mě svou přítomností
A už nikdy nebudu sám

Zapomenutý kámen
Kamenné tělo, bez nároku
Na kousek tepla

Z rukopisů Jaroslava Ježka

Honza Richter: „Myslím, že to ještě bude trvat, než mi dojde, jaké dílo Jára vykonal.“

Tancoval trpaslík labutí píseň
Nikdo ho nechápal
Na břiše příjemné dámy bez dechu
Vykreslil znamení ze kterých šla tíseň

Z rukopisů Jaroslava Ježka

Jeden život

Když nad hlavou tlukot srdce
Pak najednou neslyšíš
Divná úzkost tě obejmě
Až strachem zakřičíš
Možná zítra nebo dneska
Tělo kámen zatížil
Žebrák minci z cesty sebral
Pryč na kraj se odplížil
Před sebou v prachu uviděl
Tu smutnou cestu svou

A snad kamínkům záviděl
Že plakat nemohou
Nad hlavou mu ptáci krouží
Každý den jde slunce spát
Po paprscích květy touží
Vítř nepřestává vát
Zvedl zrak a tiše vyšel
Chtěl vidět co bude dál
Ale prach, jenž kolem tančil
Do očí mu vítr vál

Těžce, pomalu, den ke dnu
Svou cestu šlape dál
Někdy klesne, snad až ke dnu
Pak se vznáší k výšce skal
Nad hlavou mu ptáci krouží
Každý den jde slunce spát
Po paprscích květy touží
Vítř nepřestává vát

Jana Ježková: „Po Járově smrti měl každý z jeho okolí potřebu se k něčemu víc citově upnout – najít jiný plnohodnotný vztah.“

Míša Ježek: „Přemýšleli jsme, jestli pokračovat v hraní dál a jak. Rozhodnutí, že ano, bylo nejspíš chybou.“

Vašek Křivanec: „Já jsem chtěl hrát dál. Byl v tom kus práce, udělali jsme ještě s Járou nové aranže u všech písniček, nazkoušeli jsme jednu novou a hráli jsme vlastně jen na předváděčce. Přemýšleli jsme o tom, a když jsme potom s Mířou byli na koncertě nějaké řekněme průměrné skupiny, srovnali jsme to a řekli si, že musíme pokračovat.“

Pořád máš tu šanci
Puknout jak kaštan
Vydat svůj plod
Na ex na ex

Z rukopisů Jaroslava Ježka

Míša Ježek: Hledali jsme zpěváka. Jirka navrhl svého kamaráda Dana Kohouta, kterému se v té době rozpadla kapela. A tak jsme začali s ním.

Vašek Křivanec: „Uvědomili jsme si, že už to nemůže být v žádném případě to Čp.8 jako s Járou, ale věřili jsme tomu, že i tak to má stále co říct a že z toho bude ta Járova síla znát. Mysleli jsme si, že by byla škoda, kdyby to lidi v té nové podobě vůbec neslyšeli.“

Znal jsi Čp.8 i v době, kdy jsi s nimi nehrál?

Dan Kohout: „Ne, slyšel jsem jeden koncert, líbila se mi atmosféra hudby, ale texty ne. Zdálo se mi to jako příliš nemocná poezie, nebyla to prostě má krevní skupina.“

Jak to, že jsi ty věci nakonec zpíval?

„Hledal jsem k tomu cestu. Můžu říct, že moje největší chyba v životě byla, že jsem Čp.8 vzal. Vůbec jsem to tehdy nedomyslel, chtěl jsem kapelu a uniklo mi, že budu zpívat Járovy písničky, Járovu publiku, s Járovou kapelou.“

„Ne každá skupina dokáže pokračovat ve své práci, když odejde vůdčí osobnost. Jaroslav J. Ježek však dokázal všechny nadchnout svým snažením, že zbylí členové skupiny pokračovali v započatém díle. Připraven byl i repertoár, na kterém se ještě největším dílem Ježek podílel. Jako zpěvák si Čp.8 přizvali známého pražského folkaře Dana Kohouta, jehož pěvecké kvality jsou nepopiratelné. V budoucnu by měl být repertoár postaven především na jeho písničkách. Část pěveckých čísel převzal po svém bratrovi mladší z obou Ježků Miroslav, který kromě toho obstarává conga a percussion. Na basovou kytaru hraje Jan Richter, na akustickou a elektrickou kytaru Václav Křivanec a na klávesové nástroje Jiří Šantroch. Nesporně důležitými členy skupiny jsou zvukaři Ivan Lehký a Josef Neubert, kteří kromě standardního aparátu ovládají i automatického bubeníka. Čp.8 prošli mnoha úskalími, a i když už pouze dva členové pamatují zdi domu, ve kterém se zrodila myšlenka, která dala vznik jejich skupině, jež je všechny tak či onak poznamenala, byť atmosférou nebo osobností Jaroslava Ježka. A už teď je možné říci, že Čp.8 budou jistě mít své jméno na české hudební scéně, a že nic je nedokáže odradit od věčného ‚motýlího‘ hledání pravd, byť drsných, ale přitom i krásných; od věčného hledání sebe samých, od jejich hudby, od jejich poezie.“*

Melodie 1986

* občasné používání jména Jaroslav J. Ježek vyplývalo z požadavku Ochranného svazu autorského, že Jára se musí nějak odlišit od svého slavného vzdáleného příbuzného a jmenovce, Voskocova a Werichova spolupracovníka.

Jiří Šantroch: „Chrádlo to. Dan chtěl zpívat svoje věci a to kluci nebrali.“

S čím jsi do kapely vstupoval? Někteří tvrdí, že měla být odrazovým můstkem pro tvou další dráhu.

Dan Kohout: „To taky byla. Hned na začátku jsme se domlouvali, že do repertoáru dáme i mé písně.“

A jak to brali kluci?

„Jak kdo. Nejvíce tolerantní byl Honza Richter. Souhlasil se změnami, bez hysterie přiznal, že to nemůže samo o sobě vydržet.“

Jiří Šantroch: „Z celého Čp.8 byl jedinou osobností Jára, takže bylo zcela zákonité, že s jeho odchodem nemohl jít vývoj dál.“

Tvé dojmy z prvních dnů v kapele?

Dan Kohout: „Různorodé. Šel jsme tam za Ježka a všichni čekali, co bude. Jenže to jsem nevěděl ani já. Nevěděl jsem, jestli zpívat jako on, nebo se pokusit najít svou cestu. Tu jsem tedy potom hledal, i když jsem věděl, že Jaroslav Ježek je nenahraditelná osobnost.“

„Hudba Čp.8, původně akustická, postupně barevněa elektrifikováním a hutněla rytmickou, směřována osobností nedávno zemřelého Jaroslava Ježka. Skupina na Rockfestu vystoupila s Danem Kohoutem, živočišným písničkářem, jehož dynamický zpěv přímo vyžaduje mít za zády kapelu.“

Gramorevue 1986

Cos říkal na kluky jako materiál z profesionálního hlediska?

Dan Kohout: „Především nikdy neexistovalo žádné Čp.8. Byl jenom Ježek. Když odešel, tak to dopadlo, jak to dopadlo. Kluci měli svou funkci s Járou, bylo to dělané pro ně. Já mám jiný náhled na muziku.“

Co se změnilo za působení Dana?

Jiří Šantroch: „Jára byl cílevědomý, ale ne tvrdý (v neprospěch věci). Chybou bylo, že nevyžadoval rytmickou pregnanost. Dan na rytmu bazíroval, za jeho působení se věci dotáhly do dokonalejší podoby. Rytmicky to bylo přesné, ale jinak studené. Prostě bez atmosféry.“

Honza Richter: „Nebylo to vinou Dana Kohouta, nemůže za to, že není Járou Ježkem.“

Vašek Křivanec: „Samozřejmě, že za to nelze Dana odsuzovat, protože je také dost silná muzikantská osobnost a přirozeně chtěl dělat svou hudbu, která je rovněž kvalitní.“

Jenom v rámci svých možností, protože bez setkání

Na cestě za svojí jistotou
Přál jsem si potkat tebe
I když to vonělo čistotou
Zůstal jsem v boji sám
Žádný kontakt, žádná pomoc
Ale možná
Ale možná
Možná že rovnováha

Na cestě za dobrým slovem
Potkal jsem malého ptáčka
Neletěl vzduchem, šel kolem
Křídla si k tělíčku mačkal
Nečekej nečekej
Nečekej nečekej
Nečekej nečekej

Svíte tmou a vzyvejte ticho
Suchou vodu, teplý mráz
V knihovně mol břicho si plní
Ten bere všechno
Tomu je snáz
Ten bere všechno
Tomu je snáz

Na cestě nového života
Zasvítil docela malý
Ve mně nebylo pro něho bezpečí
A tak jsme plamínek sfoukli
Žádný kontakt, žádná pomoc
Ale možná
Ale možná
Možná že rovnováha

Na cestě zpívalo kamení
Smála se rozkvetlá slova
Tam její moc zatím není
A souboj začíná znova
Nečekej nečekej
Nečekej nečekej
Nečekej nečekej

Svíte tmou a vzyvejte ticho
Suchou vodu, teplý mráz
V knihovně mol břicho si plní
Ten bere všechno
Tomu je snáz
Ten bere všechno
Tomu je snáz

Na cestě pohledu k měsíci
Malují čírá sklíčka
Tvou hlavu v davu mezi tisíci
Se slzou z rubínu na rtech
Žádný kontakt, žádná pomoc
Ale možná
Ale možná
Možná že rovnováha

Svíte tmou a vzyvejte ticho
Suchou vodu, teplý mráz
V knihovně mol břicho si plní
Ten bere všechno
Tomu je snáz
Ten bere všechno
Tomu je snáz

Na cestě za svojí jistotou
Přál jsem si potkat tebe
I když to vonělo čistotou
Zůstal jsem v boji sám
Žádný kontakt, žádná pomoc
Ale možná
Ale možná
Možná že rovnováha

Pásy světla
Pásy stínu

Z rukopisů Jaroslava Ježka

Zkusíte-li na pomyslné misky vah skládat dobra a zla vašeho života, jak to dopadne?

Pan Ježek: „V lidském životě musí nutně převážit dobro.“

Paní Ježková: „Z pohledu materialisty, konzumenta jsme vlastně nic nezískali, ale myslím, že jsme žili bohatý život. Muž má práci, která ho baví, spolu si rozumíme, oba máme vztah ke kumštu, rodinné vztahy taky velmi dobré...“

Pan Ježek: „Jestli je posláním člověka na této zemi neprolajdačit život, který je mu dán a něco po sobě zanechat, tak myslím, že jsme ho splnili.“

Paní Ježková: „Hledali jsme, v čem by mohli i kluci nechat nějaký díl na zemi a zároveň v tom být šťastní. Dělalí to, co chtěli, tak snad se nám to trošku povedlo.“

Ale jenom jednou život se k nám vrací

Ale jenom jednou

Nebo dvakrát

Nebo stokrát

Ale kdy už ho konečně uchopíš? pochopíš? Kapka po kapce

Pořád nějaké dveře otvíráš

Z rukopisů Jaroslava Ježka

Kde jste brali sílu v té těžké době, co vám pomáhalo?

Paní Ježková: „Milé dopisy a ohlasy lidí, které mě utvrzovaly v tom, že Jára tady opravdu něco zanechal.“

Vždyť další ráno
Zůstane pro tebe uvěřováno

Z rukopisů

Paní Ježková: „Pořád cítím jeho fyzickou přítomnost tady.“

Je něco, co bys Járovi chtěl říct, co jsi za jeho života nestihl?

Aleš Svoboda: „Uvědomil jsem si řízu věcí až po Járově smrti a hlavně v posledním roce. Byl jsem osm měsíců dost nemocný a nevěděl jsem, jak to dopadne. Bylo plno času na přemýšlení, v myšlenkách jsem se utápěl, zejména v těch chmurných. Začal jsem se na věci dívat jinak: Pochopitelná se mi jevila Járova snaha, aby tady po něm něco zůstalo. Vybavila se mi naše diskuse, ve které jsem mu já, okouzlen zpívanou poezií, vyčítal, že to zavrhuje a nechce dělat. Teď je mi jasné, jak moc chtěl, aby to, co zpíval, bylo z něj. Samozřejmě, všich-

Rozprodáno

Krásný den rozstonal
Když svůj díl snů rozprodal
Svůj díl snů
O malém slunečním dnu
Který chtěl být dnem jeho dnů

Býval náš, jen se smál
Věřil jim, nám, všem, květinám
Černý mrak jen zbyl
A těžký déšť zavlažil
Nový sen
Mít víc, nežli měl

A pak dál neviděl
Zůstal sám a neslyšel
A tak měl, co chtěl
Zlatou klec a těžké sny
A s tím dál životem šel

Jdou cesty jdou, co je v nás
Co je v nás
Kdo to ví
Kdo to ví
Cesty jdou dál
Žádná z nich ho nevede k nám
Uprostřed lidí zůstává sám

Malé přání

Když se ti do očí podívám
Až v žaludku mě zamrazí
I když bych možná chtěl
Tak víš, že to není možný
Vždyť víš, že to není možný
Jako slunce se z oblohy směje
Tak já se budu smát blízko tebe
Možná i hřát
A víc už není možný
A víc už není možný

Jako svět se kolem otáčí
Tak se mnou život točí
A nemůžu se přiblížit
Vždyť víš, že to není možný
Vždyť víš, že to není možný
A jako vojáci
Stojí nesmyslně v řadách proti sobě
Slib, že my nebudem
I když víš, že to není možný
I když víš, že to není možný

ni jsme chápali, že je nemocný, ale chápat nemoc jako zdravý je něco úplně jiného. V době své nemoci jsem byl na lidi zlý, s několika jsem se rozešel. Ale ať vzpomínám, jak vzpomínám, to si u Járy neuvědomuji. Když mám teď potíže vyjít do čtvrtého patra, s hrůzou vzpomínám, jak jsme dělali pět koncertů týdně. My jsme se trápili malichernostmi a Jára zatínal zuby bolestí. Vybičoval se a strnul i nás. Co pro něj koncerty znamenaly mi došlo taky teprve nedávno. Když mluvil o svých plánech, vždycky říkal: Jestli vydržím... Byla tam znát tesknost z toho, jestli mu bude ten čas dán. A přece dokázal hodnotně naplnit celý život.“

„Písničky, které Jaroslav Ježek napsal, mají omezený počet, nelze je hrát donekonečna. A to je taky důvod, proč skupina Čp.8 končí svou hudební cestu. V pozměněném složení a s repertoárem výhradně Danovým bude pokračovat v hudební činnosti pod názvem Čp.87, jako rok jejího vzniku.“

Záznam nahrávky z posledního koncertu Čp.8, 24.3.1987

Zamysleli jste se nad tím co by, kdyby...?

Jirka Šantroch: „Neustálé přitvrzování. Později by nejspíš přibyla bicí souprava, vedlo by to asi někam k art rocku.“

A texty?

„Doufám, že pryč od zvířátek. I když ani to Járovi nelze úplně vyčítat. Beru to tak, že se upínal na vše živé.“

Honza Richter: „Bylo by to tvrdší, ale rock ne. Jára hledal pestrost, rozmanitost, nikdo nečekal co se tam objeví. Taky si myslím, že bychom brzy prorazili do světa.“

Vašek Krivanec: „Jára měl ještě dost nápadů, měl co říct. Míša donesl jeho poslední texty, chtěli jsme k tomu udělat muziku v duchu Čp.8.“

Jana Ježková: „Texty by měly rozhodně pořádko říct, ale nesnesly by ten nářez, kdyby se to blížilo k rocku. A taky by kluci museli daleko víc dřít.“

Paní Ježková: „Hodně by se musela přizpůsobovat rodina. My jsme celý chod domácnosti podřizovali potřebám Jariny, nebo vlastně kapely. Kdyby ale byl zdravý, tak bychom mu nic neulehčovali.“

„Jaroslav Ježek hledal svými písničkami spojení se světem, ve kterém žijeme, podstatu života, jeho smysl a cíl. Všichni, kdo ho znali blíž, věděli, že písničkami bojuje také sám za sebe, proti nespravedlivé nemoci, kterou v sobě nosil. Její zbraně byly silnější než notové osnovy.

2. prosince 1985 Jaroslav Ježek zemřel.“

Mladý svět 86

Je lepší umřít mladý
Než nežít vůbec

Z rukopisu Jaroslava Ježka

Barevné střípky názorů
A dole melodie utajených slz
Hlasy
Které uvnitř znějí tence
A kroky
Které za mnou povedou
Tak to je svědectví
Mé existence.

*Jaroslav Ježek **Na kraji ticha***